

Miklós Zoltán, a Haáz Rezső Múzeum igazgatója 2010-ben pályázta meg és nyerte el a kulturális intézmény igazgatói tisztségét. Akkor a kiértékelő bizottság 4 éves mandátumot javasolt, ugyanis az erről szóló törvény 3-5 éves időszakban szabja meg az intézmények menedzsereinek "futamidejét".

A múzeum jelenlegi igazgatójának szerződése november 3-án jár le. Az intézményvezetővel az elmúlt négy évről, megvalósításokról, tervekről beszélgettünk.

Melyik kiállításra vagy a legbüszkébb az elmúlt négy évből?

Külön választjuk a kiállításainkat: vannak saját projektjeink és vannak, amelyeket hozunk. A stratégia az, hogy évente legyen egy saját nagykiállítás, és köréje fűzzük fel a hozott (idén ilyen volt a bogarokról, illetve a csontokról szóló kiállítás) és a képzőművészeti kiállításokat.

Természetesen, **ami a szívemhez, a szívünkhöz közelebb áll, azok a saját kiállítások.** Első évben nem volt még, de 2012-ben kezdtük, akkor

[Leonardo da Vinci zseniális találmányai](#)

című volt, majd

[A táguló Gutenberg Galaxis](#)

következett, most pedig a

[Templomok a föld alatt](#)

kiállításunk látogatható.

Ha nézettség és látvány szempontjából vesszük, akkor mindenképp a da Vinci kiemelkedett, viszont az nem a saját tárgyi kultúránkra alapozott, **jó téma volt, el lehetett adni.** Ha ezt mérlegre állítom a mostani templomos kiállítással, akkor mégis közelebb áll utóbbi hozzám, hiszen a múzeum saját kutatóinak az eredménye a tárlat.

Összességében a három saját kiállítást emelném ki, de nem lennék részrehajló, mert nem szeretnék értékítéletet mondani egyik felett sem. Egyformán fontosak voltak.

Milyen nehézségekkel szembesültél mandátumod alatt?

Az első és legnagyobb problémánk az infrastrukturális hiányosságokra és a múzeum épületére vonatkozik. Nincs egy olyan infrastruktúránk, amit hasonlóképpen ki tudnánk használni, mint például a Csíki Székely Múzeum. Mindig helyszűkében vagyunk, ez korlátozza a lehetőségeket.

Mondhatnánk azt is, hogy személyzethiány is van, viszont ezt szerződésesekkel, időszakos bedolgozókkal megoldottuk. Ez is az egyik megvalósítás, hogy **nem azzal a létszámmal dolgozunk, mint 2010-ben**. Ha vesszük a múzeumpedagógusokat, a tudományos könyvtár plusz munkatársát, vagy, hogy szinte minden területhez hozzá tudunk tenni egy embert időszakosan, projektszerűen, akkor jól állunk. De ott vannak a civil szervezetek is, akikkel együtt tudunk dolgozni, mint ahogy ez a Lepkeháznál is történt.

A pénzre nem panaszkodom. Ha van arra lehetőség az udvarhelyi múzeumban, hogy évente **a nagy projektbe befektetünk 15 ezer eurót, akkor nagyképűség lenne siránkozni**. Az udvarhelyi múzeum nem mondhatja el, legalábbis az elmúlt négy évben nem, hogy a képességeihez mérten nem volt elég a költségvetése.

Tudnánk mi nagyobbbat álmodni, el tudnánk szaladni a végtelenbe, viszont a saját kis múzeumunkhoz képest a költségvetésünk arányosan személyre szabott volt. Lásd például a 15 ezer eurót, amit a nagyprojektre el tudunk költeni.

Jelenleg járok Magyarországra egy igazgatói képzésre, ott találkozom hasonló, kisvárosi múzeumok vezetőivel és **nagyságrendekkel le vannak maradva**. Pénz szempontjából mindenféleképpen, mert ott, a magyarországi múzeumi hálózat másfél éve bomlott fel, most állandósultak.

Hargita megyében 1994-ben bomlott fel a megyei múzeumi hálózat, Magyarországon pedig 2013-ban, így van 20 év tapasztalatunk a témában. **Nincs meg az a mobilitás, ami például nálunk**, hogy elhozzuk da Vincit. Ilyen szempontból a magyarországi kisebb múzeumok tőlünk, székelyföldi múzeumoktól tanulnak.

